

Tot esperant la pel·lícula

Començar, comença bé. O no, potser no comença bé, però, com a mínim, cal admetre que durant un grapat de pàgines tens aquella esperança folla que aquesta sí, que aquesta novel·la t'obrirà la porta a la reconciliació amb la lectura de *best-sellers* i posarà en evidència tots i totes els i les truanes i truanes de la cosa escrita que arriben als prestatges de les llibreries amb productes més lloats que el gol de Koeman a Wembley a la final de la Champions del 92. Però és que no. Sense remei de cap mena, a més a més.

La informació editorial fa saber que “abans de posar-se a escriure ficció, Paula Hawkins va fer de periodista durant quinze anys” i la Wikipedia –*the English one*–, que aquesta *La noia del tren* la va escriure durant sis mesos de dedicació completa. No cal dubtar ni de l'editorial ni de la Wikipedia però les preguntes que es pot fer tothom són: Quant de temps va dedicar a repassar-la? A repensar-la? A refer-la? A reescriure-la?

Un resposta possible per a totes és “cap”. No cal ser un elaborador de cànons de la literatura universal per poder-la donar, aquesta resposta: la novel·la ho demostra a partir del moment en què les incoherències i les ganes d'omplir pàgines fan rebentar unes costures que només s'han cosit amb fil d'embastar i a tocar de les quals encara es perceben els rastres del

guix amb què s'ha tallat el patró. La manca de confiança que exhibeix Paula Hawkins en la seva obra la delata quan dedica uns quants passatges a explicar fil per randa, cap al final de la novel·la, tots els fets criminals que, presumptament, hauria d'haver estat suggerint a benefici del qui la llegeix amb una mica de ganes que algú en

tragués l'entrellat sense haver de recórrer al llibre d'instruccions.

Mancats de solidesa, els seus personatges incorren en el pecat de ser incoherentment inestables i d'evolucionar en funció de les necessitats de l'escriptora, no de les de la trama. Així, l'interès que sí que desperten fins a un cert moment, el malbaraten en comportaments que, de tan mecànics, esdevenen més previsibles que l'arribada dels busos de Londres si se'n sap l'horari per endavant.

D'altra banda, aquesta incoherència general, absolutament blasmable, que sobrevola *La noia del tren* posa en relleu, a més, l'absència d'una mínima tasca prèvia de documentació –cosa que hauria de ser de penal i expulsió o de penal i encarcerament per a una periodista que senti els colors de la professió–. Fer un retrat tan inexacte de la relació amb l'alcohol en el personatge a qui s'atorga el protagonisme és de targeta vermella. Per això, el personatge de la Rachel, si no fes riure, faria plorar de com de malament l'han generat.

La noia del tren serà, de segur, un èxit als cinemes i/o a les pàgines de descàrregues: l'adaptació a la gran pantalla està en mans d'una sòlida Erin Cressida Wilson que ha fet coses interessants i que, en destriar el gra de la palla, permetrà un llargmetratge que no invocarà els escarafalls i esberlarà el mite que la pel·lícula sempre és més dolenta que la novel·la. En aquest cas, això és físicament i metafísica impossible. *

Paula Hawkins
va visitar Barcelona
per presentar la
seva novel·la
ANDREU PUIG

LA NOIA DEL TREN
Paula Hawkins

Traducció:
Imma Falcó
Editorial:
La Campana
Barcelona, 2015
Pàgines: 461
Preu: 19,50 euros

POESIA / CIÈNCIA DAVID BUENO I TORRENS

Sorpresa poètica i fractal

Una de les característiques que ens fa humans és la capacitat de sorprendre'ns. Ens sorprenem amb el que veiem i escoltem, fem i pensem, llegim i imaginem. I fruit d'aquesta capacitat podem gaudir de les propostes trencadores i innovadores. Altrament les rebutjaríem per apòcrifes –per això, ai de qui hagi perdut la capacitat de sorprendre'ns!–.

Poesia i ciència s'assemblen més del que possiblement a moltes persones a qui no agrada sortir de la seva zona de confort els agradaria admetre. També la por de sortir d'aquesta zona de confort pot ajudar a ex-

plicar –no pas justificar– la distinció que s'acostuma a fer entre ciències i lletres.

Cosmos d'aram, de Balma Albalat i Antoni Albalat, és una proposta innovadora que uneix la poesia i les noves tecnologies de la informació. Lluny de la clàssica distinció entre ciències i lletres, aquest llibre acobla l'univers científic de la geometria fractal i la poesia.

Ànimes que busquen sorpreses

Una proposta seriosa i agosarada per a ànimes que es vulguin sorprendre, i també lúdica i llampanant per gaudir d'aquesta sor-

presa. Balma Albalat és una estudiant de ciències que conrea la poesia i Antoni Albalat és un poeta que conrea els fractals. En paraules dels autors, “aquest llibre és una supercorda d'enllaç”.

Un petit tast: “Natura particulada / propera i llunyana, micròbia / Fruit d'aquesta –innegociable– fòbia / a l'enteniment / Plats bruts a la pica / que tracten de comprendre opacitats palpables / que les envolten i les fan mortals / Les sèries de Lyman refracten / sobre les superfícies nacrades / fosques històries / sobre aquest temps nostre / que s'acaba.” *

COSMOS D'ARAM
Balma Albalat i
Antoni Albalat

Editorial:
El Petit Editor
Alzira, 2015
Pàgines: 113
Preu: 15 euros